ГОЛ плюс

№ 1 жовтень 1996 р.

СПОРТИВНА ГАЗЕТА ТЕРНОПІЛЛЯ

БРАВО, ЗБІРНА УКРАЇНИ!

Національна збірна України з футболу виграла на полі Національного спортивного комплексу „Олімпійський“ відбірковий матч чемпіонату світу (9-а група) у команди Португалії — 2:1 (1:0).

М'ячі забили: ***у господарів — Сергій Попов (4-а хвилина), Юрій Максимов (88), у гостей — Жоао Пінту (84).***

Склад збірної України: ***Олег Суслов, Юрій Дмитрулін, Віктор Скрипник, Олександр Головко, Владислав Ващук, Сергій Попов, Юрій Максимов, Геннадій Зубов (Сергій Єсін, 54), Віталій Косовський, Валерій Кривенцов (Олег Лужний, 67), Сергій Ребров (Тімерлан Гусейнов, 75).***

(Матеріал — на 4 стор.)

Турнірне становище команд у 9-й відбірковій групі

	В	Н	П	Р/М	О
1. Україна	2	0	0	3—1	6
2. Португалія	1	1	1	4—2	4
3. Німеччина	1	0	0	5—1	3
4. Вірменія	0	2	1	2—6	2
5. Півн. Ірландія	0	1	1	1—2	1
6. Албанія	0	0	1	1—5	0

Таблиця коефіцієнтів УЄФА

1.	Італія	53,593
2.	Франція	42,233
3.	Іспанія	39,132
4.	Німеччина	37,115
5.	Голландія	32,600
6.	Португалія	30,400
7.	Англія	25,616
8.	Росія	24,200
9.	Греція	23,500
10.	Австрія	23,350
11.	Туреччина	22,250
12.	Данія	22,150
13.	Бельгія	21,300
14.	Чехія	21,000
15.	Швейцарія	20,750
16.	Швеція	20,750
17.	Норвегія	19,499
18.	Польща	18,500
19.	Шотландія	18,050
20.	Україна	17,998
21.	Румунія	17,650
22.	Хорватія	17,500
23.	Кіпр	16,665
24.	Словаччина	15,999
25.	Ізраїль	15,916
26.	Угорщина	15,582
27.	Грузія	15,333
28.	Латвія	13,832
29.	Словенія	12,998
30.	Білорусія	12,500
31.	Фінляндія	12,082
32.	Ісландія	10,999
33.	Болгарія	10,666
34.	Македонія	7,333
35.	Литва	6,000
36.	Молдова	6,000
37.	Півн. Ірландія	5,332
38.	Мальта	5,331
39.	Ліхтенштейн	5,000
40.	Уельс	4,999
41.	Естонія	4,666
42.	Югославія	4,500
43.	Ірландія	4,331
44.	Вірменія	4,166
45.	Люксембург	3,666
46.	Фарери	3,000
47.	Албанія	2,666
48.	Азербайджан	1,833

ВАЛЕРІЙ ЛОБАНОВСЬКИЙ – ЗНОВУ У КИЇВСЬКОМУ «ДИНАМО»!

Коли верстався номер, стало відомо, що Валерій Васильович Лобановський підписав контракт з футбольним клубом „Динамо“ (Київ) і з 1 січня приступить до виконання обов'язків головного тренера столичної команди.

Анонс

ПІДГАЙЦІ. СТАДІОН. 14 ЖОВТНЯ. 15 год.

Це основні координати величезного видовища, яке задовольнить смаки найвибагливіших футбольних гурманів. Адже на поле вийде цвіт нашого футболу — Ігор Яворський, Ігор Біскуп, Петро Дідик, Анатолій та Володимир Венгриновичі, Роман Мацюпа, Анатолій Назаренко, Леонід Іщук, Тарас Гриняк та інші. На зеленому газоні змагатимуться дві підгаєцькі команди: „Нива“-76 і „Нива“-96.

ПАМ'ЯТІ ІВАНА ВИШНЕВСЬКОГО

Відомий у минулому футболіст, Іван Вишневський — родом з с.Лучка Тернопільського району. Трагічна смерть обірвала його життя у розквіті сил і задумів.

Відділ фізичної культури і спорту спільно з федерацією футболу Тернопільського району заснували кубок пам'яті Івана Вишневського. У турнірі, який недавно відбувся, його виборювало 8 команд, учасників І групи чемпіонату району. У неділю, 13 жовтня, о 13 годині на стадіоні „Газопроводу“ (смт.Велика Березовиця) відбудеться фінальна гра між футбольними командами Скоморохів та Великої Березовиці.

Юлія БОРДЮК.

„ПРОЛЕТІЛИ“

Програвши у Сєвєродонецьку (0:4!) від місцевого „Хіміка“, футболісти тернопільської „Ниви“ вибули з розиграшу Кубка України.

ПЕЛЕ — БАТЬКО ДВІЙНЯТ

У віці 55 років король футболу Пеле став батьком двійнят. Дружина подарувала йому чарівну пару — дівчинку Селесту і хлопчика Іошу.

„АНДЕРЛЕХТ“ ВІРИТЬ В ЯЩУКА...

Інакше один з провідних клубів Бельгії так не ризикував би, запрошуючи в команду молодого форварда тернопільської „Ниви“. Чому ризикував? Справа в тому, що останнім часом Олег виходив на поле рідко через травму — пошкодження пахових кілець. А щоб грати знову у повну силу, необхідна була операція за кордоном, вартість якої сягала 60 тисяч американських доларів. І то спеціалісти не дають стовідсоткової гарантії, що гравець зможе повернутися у великий футбол. Та все ж „Андерлехт“ погодився взяти на себе усі фінансові витрати, аби придбати здібного футболіста. Цікавилися Ящуком, до речі, і деякі не найбідніші наші клуби, але, дізнавшись про вартість операції, припиняли подальші переговори. Так і опинився тернополянин Ящук у відомому бельгійському клубі.

Як повідомив редакцію головний тренер „Ниви“ Ігор Яворський, недавно Олегові зробили операцію. Провів її відомий спеціаліст у цій галузі, професор, який запропонував оперувати одразу дві ноги, аби виключити можливість повторного хірургічного втручання. Зараз Ящук проходить реабілітаційний курс лікування і найближчим часом у нього повинно бути все добре. Принаймні, операція пройшла успішно і Олег поправляється.

А для уболівальників нагадаємо кілька штрихів з футбольної біографії молодого форварда. Народився він 26 жовтня 1977 року у селі Грибова Лановецького району. Футбольні ази опановував під керівництвом тренера В.Й.Вівчара у ДЮСШ райцентру. Далі навчався у Львівському училищі фізичної культури, звідки потрапив до складу збірної юніорської команди України. У її складі став бронзовим призером юніорського чемпіонату Європи, у фіналі якого забив три голи. Після європейської першості юний Ящук зіграв одну гру за чортківський „Кристал“, а відтак перейшов у тернопільську „Ниву“, у складі якої впродовж кількох сезонів радував уболівальників футболу своєю неординарною грою.

ОРБУ ЛЮБИТЬ... ШАШЛИКИ

Гравець національної збірної України з футболу Геннадій Орбу, колишній донеччанин, а нині півзахисник волгоградського „Ротора“, повідомив факсом Федерацію футболу України про те, що ніколи більше не виступатиме за збірну нашої країни.

P.S. Як стало відомо редакції, за кілька днів до матчу збірної України з португальцями „Ротор“ проводив у Владикавказі принциповий поєдинок з „Аланією“, за нічию в якому волгоградським футболістам обіцяли преміальні в 20000 доларів. Можливо, це стало причиною небажання українського легіонера грати за збірну.

Не увінчалася успіхом спроба журналістів київської газети „Команда“ порозмовляти телефоном з Орбу або його наставником Прокопенком. Як повідомив їм представник волгоградського клубу, після гри з „Аланією“ футболісти і тренери „Ротора“, і в тому числі Прокопенко та Орбу, поїхали на декілька днів на... шашлики. Зрештою, це вже не так важливо, бо українська збірна і без Орбу успішно впоралася з португальцями.

Олімпієць Артур Дзигасов:

«... Через дві години після того, як ми покинули приміщення, прогримів вибух. А наступного дня вже у нашій їдальні знайшли бомбу».

(Читайте 5 стор.)

ГОЛ плюс

Свідоцтво про реєстрацію ТР №203.

Індекс видання 40399.

Розрахунковий рахунок 000363306 в АКБ Укрсоцбанку, м.Тернопіль, МФО 338017. Код 21157527, "Свобода" (для "ГОЛ плюс"). Тираж 34722 Зам. № 362

НАША АДРЕСА: 282000, м.Тернопіль, вул. Живова, 11, "ГОЛ плюс".

РЕДАКЦІЙНА РАДА:
Микола РОТМАН, редактор "Свободи";

Ярослав МАРМАШ, редактор "ГОЛ плюс";

Василь ТОМИН, Богдан ПРИЙМАК — "ГОЛ плюс".

Комп'ютерна верстка: Микола ПІНЧУК, Руслан ДОРОТЯК.

ЧИ ПОТРІБНА У ТЕРНОПОЛІ КОМАНДА МАЙСТРІВ?

Президент АТЗТ "ФК "Нива" Тернопіль" Володимир Мариновський переконаний, що потрібна. Але для того, аби вона могла не просто існувати, а й радувати своїх шанувальників змістовною, результативною грою, необхідно об'єднати зусилля. До нього я завітав саме тоді, коли він повернувся з облдержадміністрації.

— Це не перший мій візит у "білий дім" відтоді, як сталися зміни в керівництві області, — каже Володимир Миколайович. — І мета їх незмінна: проблеми футбольного клубу. Неодноразово вже розмовляв і з Богданом Федоровичем Бойком, і з його заступниками Михайлом Григоровичем Данильченком, Михайлом Андрійовичем Білорусом, іншими представниками "команди" голови облдержадміністрації. Всі вони з розумінням ставляться до того, що самотужки ні моїй фірмі, ні акціонерному товариству нереально утримувати футбольне господарство. Я також добре усвідомлюю, що в них нині і без футболу проблем вистачає. Але й у мене нема іншого виходу. Відколи ми взяли під опіку команду, фактично більше нікому до неї нема діла. А тому знову настав час поставити питання категорично: "Чи потрібна області, місту команда майстрів?" Якщо так, то ми повинні разом думати про те, де взяти кошти для її фінансування. Інакше ще якийсь час, можливо, ми й "протягнемо", а далі змушені будемо відмовитися від утримання команди. І це не амбіції чи спроба привернути до себе увагу, а реальна картина. Наше акціонерне товариство вже немало грошей витратило, аби розрахуватися і за борги попередника на посаді президента клубу, і на придбання футболістам форми, спортінвентаря... Далі так тривати не може, бо інакше нас неминуче чекає банкрутство, а "Ниву" — втрата прописки у вищому ешелоні національного чемпіонату. І це повинен пам'ятати не тільки я і мої партнери, а й керівники області, міста. Бо втрату "Ниви" уболівальники нікому не простять. Хоча, гадаю, до цього не дійде. Принаймні, з моїх попередніх бесід з керівниками облдержадміністрації я можу зробити висновок, що вони налаштовані на співпрацю і щиро хочуть допомогти "Ниві".

— Чи вдалося створити в "Ниві" такий мікроклімат, який би сприяв її успішному виступу в чемпіонаті?

— Хлопці вчасно зараз отримують заробітну плату, преміальні, стараємося зацікавити їх також іншими матеріальними стимулами. Зрештою, мабуть, відчутний прогрес видно з їх дій на полі, з того турнірного становища, в якому перебуває команда.

— Чи є претензії до тренерського корпусу "Ниви"?

— Якби сказав, що їх зовсім не буває, то це б не відповідало істині. Але то в основному претензії, які вирішуються в робочому порядку. Як правило, ми вимагаємо, аби команда грала краще, добивалася вагоміших результатів. І це закономірно. Бо хто платить, той і замовляє, як кажуть, музику.

— Останнім часом вам як президентові футбольного клубу, мабуть, стало легше працювати, оскільки новообрані віце-президенти взяли частину турбот на свої плечі?

— Зараз мені допомагають три віце-президенти — Автанділ Мдінарадзе, Олександр Кривий і Олег Голінський. Наразі якогось конкретного розподілу функцій між нами нема, оскільки фактично всі ми в основному змушені працювати над тим, де взяти кошти на утримання команди. Але допомога їх відчутна, бо одному фактично неможливо встигати вирішувати усі питання, які постійно виникають.

— Чи за нинішніми проблемами головної команди не забули ви про те, що нереально розраховувати на перспективу, не дбаючи про підростаючу зміну?

— Власне, це питання ми недавно обговорювали. Ситуація з дитячим футболом в клубі дуже складна. Найближчим часом мусимо знайти кошти на утримання футбольної школи "Колосок", участь дітей у чемпіонаті України та інших змаганнях, забезпечення їх елементарним спортінвентарем. Тренери дітей вже не пам'ятають, коли зарплату отримували, фактично нема навіть м'ячів, щоб проводити тренування.

— Тепер, Володимире Миколайовичу, про таке. Торкнувшись футбольних проблем, так би мовити, впритул, пізнавши усю їх складність, ви не розгубили бажання продовжувати займатися цією справою?

— Перш ніж погодитися очолити футбольний клуб, я добре все обміркував і свідомо йшов на те, з чим нині зіткнувся. Важко, звичайно. Але я не жалкую. Для мене найголовніше те, коли бачу, що люди, які приходять на стадіон, отримують задоволення від гри команди. Команди, в яку вкладено частку і моєї праці.

— А чому ви вирішили взятися саме за футбол?

— По-перше, я найбільше люблю цей вид спорту. По-друге, сам колись грав у футбол і зараз ще разом з друзями залюбки виходжу на поле. І, нарешті, змусила взятися та критична ситуація, в якій опинилася "Нива".

— Чи є у футбольного клубу, його керівництва якась програма дій, спрямована на те, аби повернути тернопільських уболівальників на стадіон, оскільки останнім часом їх кількість на трибунах значно зменшилась?

— Втратити довіру в шанувальників легше, ніж знову її повернути. Чого гріха таїти, наприкінці минулого чемпіонату футболісти "Ниви", відверто ігноруючи окремі ігри, відбили у багатьох людей бажання ходити на стадіон. Як тепер їх повернути? Тільки добротною грою.

— Після того, як АТЗТ "ФК "Нива" Тернопіль" офіційно прийняло під свою опіку команду, відбулася вже якась процедура передачі майна, що належало вашим попередникам?

— Це одна з найболючіших проблем. Уже майже три місяці ми утримуємо команду, а досі не вирішено питання власності. Нам не передали ні стадіон, ні касові приміщення, ні гуртожиток по просп. Степана Бандери, 5, ні заміську базу у Великих Гаях, ні транспорт...

Це ще одне свідчення того, що проблемами футболу оперативно цікавляться тільки тоді, коли вже відступати нікуди. Коли команда фактично була на грані розвалу, акціонерам гори золоті обіцяли, а криза вщухла і знову "сонна" година настала. Недаремно кажуть: що маємо — не цінуємо, а втративши — плачемо.

Ярослав МАРМАШ.

ТЕРНОПІЛЬСЬКА ФІЛІЯ
Української акціонерної страхової компанії
"АСКА"
(ліцензія №3 від 17.08.1993 р. на всі види обов'язкового і добровільного страхування)
ПРОПОНУЄ
I. Особисте страхування: страхування від нещасних випадків, страхування соціального захисту життя, медичне страхування.
II. Майнові види страхування: страхування транспорту та вантажів, страхування майна громадян (будинків, дачних котеджів, домашнього майна).
III. Страхування цивільної відповідальності: страхування цивільної відповідальності власників транспортних засобів, страхування відповідальності підприємств.
IV. Обов'язкові види страхування.
V. Медичне страхування на випадок хвороби за кордоном: для виїжджаючих у відрядження та туристів, для виїжджаючих на роботу за наймом.
VI. Забезпечення "зеленою" та "синьою" картами при виїзді за кордон.
Наша адреса: 282001, м.Тернопіль, вул.Руська, 36. Телефон (0352) 25-06-35.
Для "АСКА" кожний клієнт – єдиний!

ІГОР ЯВОРСЬКИЙ:

"ПРИКАРПАТТЮ" ВІДСТУПАТИ НІКУДИ, АЛЕ Й МИ НЕ ЗБИРАЄМОСЯ ВТРАЧАТИ ОЧКИ"

Відколи тернопільська "Нива" виступає у національному чемпіонаті, такої ситуації, яка склалася у команді перед початком нинішнього сезону, ще не було. Пригадую контрольний матч в Івано-Франківську. За кілька днів до початку змагань Ігор Яворський не міг навіть зібрати одинадцяти чоловік, а в стартовому поєдинку у Кіровограді тренерові довелося самому грати у захисті. Мабуть, тільки дивом вдалося не втратити вкрай необхідні очки і в перших домашніх матчах з "Кременем" і "Таврією". Передусім у психологічному плані це важило дуже багато.

— Тепер уже можна говорити про те, що ми поступово виходимо із справді критичного становища, — каже наставник "Ниви" Ігор Яворський. — Це стало можливим завдяки тому, що знайшлися люди, які в скрутний час просто не дали загинути команді. У колектив влилися свіжі сили і тепер ми можемо боротися з будь-яким суперником. Найбільша проблема була з лінією оборони. Частково ми вирішили її, коли зуміли відстояти Грегуля, а потім дозаявили Панкратьєва, Мішеніна. Невдовзі з'явився і Самардак, який підсилив лінію півзахисту. Однак про "Ниву" тоді вже пішла така слава, що футболісти з недовірою відкликалися на наші пропозиції. Скажімо, Фокіна ми запрошували дещо раніше, але він спочатку віддав перевагу макіївському "Шахтареві" і лише через якийсь час таки з'явився у складі "Ниви". Зрештою, ставку робимо не лише на досвідчених гравців, а й молодих. Зокрема, розраховуємо на 17-річного Романа Литовчака з Київського спортінтернату та вихованців місцевого футболу Богородиченка і Шпака, яким лише по вісімнадцять років, а також Шиманського, Федорківа, Павловича...

— Це свідчить про те, що керівництво команди живе, як кажуть, не одним днем, а думає про перспективу?

— Життя змушує працювати саме так. По-перше, віковий статус нашої команди високий, найближчим часом її залишать ветерани і тоді пізно буде думати про те, ким їх замінити. По-друге, придбання футболістів в інших клубах — дуже дорога нині розкіш. У ПФЛ зараз розроблено своєрідний ціновий ценз, згідно з який вартість футболістів віком від вісімнадцяти до двадцяти п'яти років сягатиме 250 тисяч доларів. У нас, звісно, таких коштів нема, тому готуватимемо заміну з місцевих талантів.

— Яка з ліній на сьогодні є найскладнішою ланкою у команді?

— Лінія атаки. Із "чистих" нападників на цій позиції залишився насправді тільки я. Не від доброго життя змушений був перевести у напад Автонділа Капанадзе. Але, чесно кажучи, вік уже не той, щоб грати в повну силу. Як не як, а разом з Автонділом нам уже за сімдесят років. Тому передусім потрібно доукомплектуватися хорошим нападником. Та й оборонні рубежі підсилити не завадило б.

— Перед початком сезону ви сказали, що головне для "Ниви" втриматися у вищій лізі. Тоді, правда, ситуація була дуже складна, зараз багато чого змінилося на краще. Чи будуть внесені корективи у перспективу виступів клубу?

— Принаймні, тепер у нас з'явився шанс завершити перше коло на 8-10 місці. На це і настроюю команду. А що буде далі —залежить від багатьох чинників. І в значній мірі від фінансових, кадрових...

— З Вінниці "Нива" привезла перше виїзне очко. Ви розраховували саме на такий результат?

— Враховуючи фізичний і психологічний стан вінниччан після матчу на Кубок кубків, ми, звичайно, планували поповнити свій очковий баланс. Та у футболі плани дуже часто розходяться з реальністю. Уже на початку гри нас міг "покарати" вихованець тернопільського футболу Василь Демидяк, було в господарів і ще кілька моментів, аби відзначитися. Та нам вдалося відстояти свої ворота. А на останній хвилині матчу у Юрія Фокіна був стовідсотковий шанс забити гол. Отож могли повернутися додому і з перемогою. Але й очко для нас цінне.

— Наступний матч "Нива" проводить у неділю з "Прикарпаттям". Ваші прогнози щодо цього поєдинку?

— Ми дуже серйозно готуємося до цієї зустрічі. Матчі "Прикарпаття" і "Ниви" завжди проходять напружено. Не буде винятком і цей. Івано-франківцям відступати нікуди, а ми також не маємо права втрачати очки.

Розмову вів Ярослав ГАРАЙ.

Минулий сезон чортківський "Кристал" завершив у десятці сильніших клубів першої ліги. Для команди, якій у середині турнірної дистанції реально загрожував вихід з ліги, це було вагомим досягненням. І керівництво клубу у новому чемпіонаті поставило перед "Кристалом" вищі завдання. Принаймні, головний тренер Семен Осіновський запевняв, що команда може увійти щонайменше до вісімки провідних колективів. І потенціал справді був, та перспектива, на жаль, нині у футболі залежить не тільки від ігрових якостей команди.

Через фінансові негаразди ще до початку змагань залишив "Кристал" не лише його наставник, а й більшість провідних гравців. Команда знову опинилася біля "розбитого корита". Та Чортків не був би Чортковом, якби там не знайшли виходу з цієї складної ситуації. За лічені дні до старту "Кристал" очолив В.В.Дементьєв, який до цього працював другим тренером.

У НОВИЙ СЕЗОН — ІЗ СТАРИМИ ПРОБЛЕМАМИ

— Команду залишили одинадцять футболістів з попереднього складу, — розповідає Валентин Васильович. — Коли ми з нашим президентом Миколою Борисовичем Зимаком їхали в Київ, то включили у список лише дев'ять чоловік, з яких четверо воротарів. Щоб вийти на поле повним складом у стартовому матчі з "Буковиною", довелося вдатися до послуг місцевих гравців. Хоча ми й поступилися чернівчанам з рахунком 0:3, але боролися відчайдушно за кожен м'яч. Згодом підсилилися Красієм, Коником, запросили Гамалія, Тофана з Івано-Франківська. Словом, поступово не лише вирішили кадрові питання, а й з'явився у команди свій малюнок гри. Зараз надійно закріпилися в середині турнірної таблиці. Якщо так і далі підуть справи, то будуть всі підстави вважати, що ми гідно витримали перший і, мабуть, найважчий етап боротьби.

— Гадаю, шанувальникам футболу буде цікаво дізнатися дещо із спортивної біографії головного тренера "Кристала".

— Народився в 1943 році на Житомирщині. Футболом захопився у ранньому віці, моїм тренером був Віктор Степанович Жилін, з яким, до речі, згодом тренував черкаську команду. Грав за команди майстрів Житомира та Кам'янця-Подільського. Після закінчення інституту працював тренером у Луцьку, потім переїхав до Черкас. Був другим наставником "Дніпра" під керівництвом Жиліна, потім Осіновського, з яким минулого року і приїхав до Чорткова.

— "Кристал" — перша команда, з якою вам доводиться працювати в ролі головного тренера. Зараз маєте більше клопотів чи тоді, коли були помічником?

— І раніше, і тепер, щоб добитися бажаного результату, треба докласти немало зусиль. А відповідальності тепер, звичайно, більше, бо доводиться не тільки виконувати "чорнову" тренерську роботу, а й вникати в усі тонкощі адміністративної, організаторської справи. Багато, правда, мені допомагає Анатолій Назаренко.

— Чи задоволені ігровим, функціональним станом гравців "Кристала", турнірними здобутками команди в цілому?

— Перед початком сезону я й сам не вірив, що вдасться створити ось такий дружний і боєздатний колектив. Претензій у мене якихось глобальних до хлопців нема. Всі відповідально ставляться як до тренувань, так і до ігор. Команда настроєна закінчити перше коло в десятці, а далі, якщо стабілізується фінансова ситуація, то спробуємо поборотися і за вище місце.

— У порівнянні з попереднім чемпіонатом фінансових проблем у команді поменшало чи навпаки?

— З фінансами стало значно гірше. Футболісти не лише преміальних вчасно не отримують. Трапляються затримки із зарплатою. А керувати командою за таких умов, повірте, дуже важко.

— Якщо порівняти той склад "Кристала", який виступав у 5-му чемпіонаті, з нинішнім, то яка з команд краща?

— За рівнем майстерності, можливо, тодішній склад був сильнішим, а от за характером, бійцівськими якостями перевага на боці теперішніх моїх вихованців.

— Валентине Васильовичу, як би ви оцінили гру вихованців місцевого футболу, зокрема, Красія, Ваверчака, Струка...

— Красій, на мою думку, вже може грати за будь-яку команду першої ліги. Ваверчаку ще явно бракує стабільності. Міг би значно додати у класі гри і Струк, якби більше самостійно працював над собою. Загалом же, усі троє перспективні хлопці.

— Як довго збираєтеся працювати з "Кристалом"?

— Мені подобається робота з командою і сам Чортків. Як довго пробуду тут? Це залежить не від мене. А від президента футбольного клубу, від того, чи вдасться створити такі умови, аби в місті могла існувати команда майстрів.

В останньому домашньому матчі "Кристал" без особливих проблем, у відмінному стилі взяв гору над "Металістом" —3:1 і перемістився в десятку сильніших клубів. Так тримати!

Володимир БОГДАНОВИЧ.

Перша ліга (після 15-го туру)

	І	В	Н	П	Р/М	О
"Нафтовик"	14	11	1	2	30-11	34
"Металург" Д.	13	10	2	1	22-7	32
СК "Миколаїв"	15	9	2	4	30-12	29
"Зоря"	14	9	2	3	28-13	29
"Волинь"	14	9	2	3	21-11	29
"Сталь"	15	8	4	3	29-8	28
"Хімік" С.	15	8	4	3	31-14	28
"Металург" М.	14	9	1	4	29-19	28
"Буковина"	15	7	3	5	25-17	24
"Кристал"	15	7	3	5	17-18	24
"Верес"	14	6	4	4	13-12	22
СК "Одеса"	14	7	1	6	20-27	22
"Динамо-2"	13	6	2	5	22-14	20
"Поліграфтехніка"	14	5	5	4	14-11	20
"Металург" Н.	15	6	2	7	21-25	20
"Явір"	15	6	1	8	18-21	19
ФК "Львів"	15	4	4	7	15-19	16
ЦСКА-2	14	4	2	8	15-28	14
"Хімік" Ж.	15	4	1	10	8-19	13
"Шахтар"	14	3	2	9	15-25	11
"Закарпаття"	14	3	1	10	17-27	10
"Металіст"	14	3	0	11	13-29	9
"Поділля"	15	1	3	11	7-32	6
"Дніпро"	14	1	0	13	4-45	3

Турнірна таблиця дорослих:

	І	В	Н	П	Р/М	О
"Зоря"	11	9	2	0	32-5	29
"Прометей"	12	9	0	3	36-13	27
"Сокіл"	11	7	4	0	30-9	25
"Бровар"	12	7	1	4	25-18	22
"Нива" Тб.	11	7	0	4	26-19	21
"Янко-Старт"	12	5	1	6	20-18	16
"Лисоня"	10	4	3	3	21-13	15
"Дністер"	12	4	3	5	13-19	15
"Текстильник"	12	4	2	6	20-31	14
"Серет" З.	12	3	3	6	15-26	12
"Серет" М.	12	2	5	5	13-25	11
"Нива" П.	11	3	1	7	19-25	10
"Динамо"	12	3	0	9	13-30	9
"Старт"	10	0	1	9	5-37	1

У таблиці не враховано підсумку матчу "Нива" (Теребовля) — "Лисоня" (Бережани).

Фото Богдана ПРИЙМАКА.

ЛИШИВСЯ ОДИН ТУР

Завершується перше коло чемпіонату області з футболу серед команд першої групи. Чотирнадцять колективів з дев'яти районів та обласного центру на початку серпня стартували у сезон, який не назвеш легким для жодного з учасників. Справа у тому, що економічний стан нашої держави на сьогодні такий, що не багато знайдеться бажаючих утримувати клопітне футбольне господарство. Деякі клуби навіть вищої ліги тривалий час не виплачують заробітної плати гравцям. Припиняють існування команди першої ліги. А що вже казати про колективи фізкультури. Старт чемпіонату відкладався на кілька тижнів через незаявлення команд. Але чотирнадцять колективів усе-таки виявили бажання посперечатися за звання чемпіона і масовий футбол зі спортивної карти області не щез.

Коли брати до уваги якісний склад учасників, то першим претендентом на перемогу, звичайно, є хоростківська "Зоря". Підопічні Володимира Венгриновича у минулому сезоні вже завоювали путівки до другої ліги. Але фінансова невизначеність головного спонсора колективу —Хоростківського спиртозаводу не дозволила команді спробувати свої сили на рівні майстрів. Довелося все починати спочатку — знову боротися за звання чемпіона Тернопільщини і паралельно брати участь у першості України серед аматорських команд.

Турнірні справи "Зорі" поки що цілком задовольняють як наставників, так і вболівальників. Лише дві нічиї в одинадцяти проведених поєдинках можуть вже за тур до проміжного фінішу гарантувати колективові спокійний настрій перед зимовою відпусткою. Залишилася, щоправда, пропущена зустріч десятого туру з одним з основних конкурентів — великогаївським "Соколом". Але волею календаря вона відбудеться у Хоросткові. Навряд чи гравці "Зорі" засмутять у ній своїх прихильників.

Що ж до якості гри, яку демонструє хоростківський футбольний ансамбль, то у В.Венгриновича, безперечно, знайдуться зауваження до підлеглих. Поразка у першому турі всеукраїнських змагань у Долині Івано-Франківської області свідчить, що не всі ланки у команді рівноцінні. Однак попереду майже п'ятимісячна перерва, під час якої буде достатньо часу попрацювати і над доукомплектуванням, і над підвищенням майстерності.

Радує у цьому сезоні великогаївський "Сокіл". Колектив ось уже кілька чемпіонатів підряд перебуває серед лауреатів. Однак зміна поколінь, яку доручили провести авторитетному спеціалістові Михайлові Русанюку, ніколи не проходить безболісно. Скласти конкуренцію "Зорі" великогаївські футболісти ще не готові. А ось за друге місце сперечатися можуть всерйоз.

Коло інших претендентів на один з комплектів нагород не таке вже і широке. Борщівський "Прометей", теребовлянська "Нива", микулинецький "Бровар" — усі знайомі. Обмілів колись повноводний заліщицький "Дністер" і його серед шукачів нагород уже не знайдете. Інакше й не могло статися, бо головну ставку у райцентрі роблять на завізних футболістів. Так легше, ніж турбуватися про конкурентноспроможне юне поповнення. Не випадково і юнаки "Дністра" останні в турнірній таблиці...

В останньому напередодні випуску газети турі зафіксовано такі результати (в дужках підсумки поєдинків юнацьких складів): "Динамо" (Копичинці) — "Старт" (Козова) — 4:0 (+:-), "Зоря" (Хоростків) — "Дністер" (Заліщики) — 1:0 (3:0), "Бровар" (Микулинці) — "Серет" (Залізці) — 1:0 (2:0), "Янко-Старт" (Товсте) — "Сокіл" (Великі Гаї) — 0:0 (1:0), "Нива" (Підгайці) — "Текстильник" (Тернопіль) — 6:0 (1:10), "Прометей" (Борщів) — "Серет" (Мишковичі) — 5:0 (0:0).

Богдан ДІКАЛЬЧУК.

НАШІ ЗА "БУГРОМ"

ЮРАН І У "ФОРТУНІ" — БОМБАРДИР

Вихованець українського футболу Сергій Юран уже встиг помандрувати футбольним світом. Грав за команди Португалії, Росії, Англії. І ось — чергова пристань. За 350 тисяч марок його купила дюссельдорфська "Фортуна". Вже у першому матчі дебютант бундесліги зарекомендував себе найкраще, забивши два переможні м'ячі у ворота лідера першості — "Штутгарта". Після цього поєдинку тренер "Фортуни" Олександр Рістич задоволено відзначив: "Щастя, що ми змогли придбати такого бомбардира, який з першої ж гри підтвердив свої снайперські якості".

Крім "Фортуни" ним цікавилися і більш титуловані німецькі клуби, зокрема "Мюнхен 1860", "Кельн". Як сказав Юран, представники цих команд лише у пресі заявляли про своє бажання придбати його, але до конкретних пропозицій не доходило. "Фортуна" ж запропонувала стовідсоткову гарантію і умови контракту не менш вигідні. Тому й не чекав футболіст, поки "Кельн" і "Мюнхен 1860" "дозріють" до конкретного рішення.

Зараз Юран наполегливо освоює німецьку мову, двічі на тиждень сідаючи за парту. І грає...

ПРИКАРПАТЦІ У "ЧОРНОМОРЦІ"... РОСІЙСЬКОМУ

Вдалим виявився дебют ще двох вихованців українського футболу, які поповнили ряди нових "русских". Йдеться про гравців івано-франківського "Прикарпаття" Петра Русака і Романа Русанівського — наших легіонерів у новоросійському "Чорноморці". Недавно, завітавши у рідний край, вони поділилися своїми враженнями від перебування у російському клубі. Зокрема, відзначили, що організація змагань у наших сусідів більш досконала і суддівство зовсім інше. "Арбітри дають можливість грати, — сказав Петро Русак, — і приїжджих команд не "заганяють". А в нас як звикли? Удома виграв, у гостях — програв. У Росії такого нема. Виходиш на поле чи вдома, чи в гостях — і не знаєш, чим матч закінчиться. Прохідних ігор, як правило, нема..."

А щодо своїх подальших планів, то нині першочергове завдання українських легіонерів — допомогти "Чорноморцеві" залишитися у вищій лізі. Приємно, звичайно, що прикарпатці так переживають за долю російського клубу. А от хто допоможе українському "Прикарпаттю", у якого турнірна ситуація набагато складніша?

Жеребкування Кубка кубків

1/8 фіналу
«Сьон» (Швейцарія) — «Ліверпуль» (Англія)
«Нім» (Франція) — «Сольна» (Швеція)
«Галатасарай» (Стамбул, Туреччина) — Парі Сен-Жермен» (Франція)
«Олімпія» (Любляна, Словенія) — АЕК (Афіни, Греція)
«Бранн» (Норвегія) — «Ейндховен» (Амстердам, Голландія)
«Барселона» (Іспанія) — «Црвена Звезда» (Бєлград, Югославія)
«Бенфіка» (Ліссабон, Португалія) — «Локомотив» (Москва, Росія)
«Фіорентина» (Флоренція, Італія) — «Спарта» (Прага, Чехія)

Перші матчі відбудуться 17 жовтня, матчі-відповіді — 31 жовтня.

Жеребкування Кубка УЄФА

1/16 фіналу
«Еспаньол» (Барселона, Іспанія) — «Фейєноорд» (Роттердам, Голландія)
«Інтер» (Мілан, Італія) — «Казіно» (Грац, Австрія)
«Ференцварош» (Будапешт, Угорщина) — «Ньюкасл» (Англія)
«Абердін (Шотландія) — «Брондбю» (Данія)
«Рома» (Рим, Італія) — «Карлсруе» (Німеччина)
«Гамбург» (Німеччина) — «Спартак» (Москва, Росія)
«Легія» (Варшава, Польша) — «Бешикташ» (Стамбул, Туреччина)
«Боруссія» (Менхенгладбах, Німеччина) — «Монако» (Франція)
«Динамо» (Тбілісі, Грузія) — «Боавішта» (Порту, Португалія)
«Брюгге» (Бельгія) — «Націонал» (Бухарест, Румунія)
«Гельсінборг» (Швеція) — «Ксамакс» (Швейцарія)
«Лаціо» (Рим, Італія) — «Тенерифе» (Іспанія)
«Славія» (Прага, Чехія) — «Валенсія» (Іспанія)
«Віторія» (Гімарайнш, Португалія) —«Андерлехт» (Брюссель, Бельгія)
«Шальке-04» (Німеччина) — «Трабзонспор» (Туреччина)
«Метц»(Франція) — «Спортінг» (Ліссабон, Португалія)
Перші матчі відбудуться 15 жовтня, матчі-відповіді — 29 жовтня.

БРАВО, ЗБІРНА УКРАЇНИ!

Відбірковий матч чемпіонату світу
Україна — Португалія — 2:1.
Молодіжні збірні: Україна — Португалія — 1:0.

Футбольне свято, нарешті, після довгих блукань завернуло і на нашу вулицю. Мало ж хоч раз і нам серед безрадісних буднів усміхнутися сонце. Збірна України у напруженому двобої здолала одного з лідерів європейського футболу —команду Португалії і зробила свою заявку на участь у фінальній частині наступної світової першості більш вагомою. До цієї фінальної частини, звісна річ, ще не близька дорога, але старт нашої збірної у відбірковому турнірі справді виявився несподівано вдалим. Принаймні, його не порівняти з відбірковим циклом останньої європейської першості. Стартовий матч з північноірландцями виявився не вельми показовим з огляду на відверту прямолінійність, щоб не сказати примітивізм, у діях британців. Витончених і досвідчених португальців, які виступають за елітні клуби старого світу, в цьому звинувачувати аж ніяк не можна. Хоча прискіпливий уболівальник міг би підмітити, що збірна Португалії — дуже рідкісний гість у фінальних частинах світових першостей. Після 1966 року, коли португальська команда на чолі з блискучою „чорною перлиною" — Ейсебіо посіла третє місце, посланці країни з Піренейського півострова лише раз (у 1986 р.) виступали у фінальному турнірі, та й то десятилітньої давності виступ аж ніяк не назвеш вдалим: останнє місце у попередній групі. Гнітючим виявився для команди Артура Жорже і початок нинішнього відбіркового циклу: нічия з вірменами в Єревані і — поразка в Києві. Втрати ці навряд чи планувалися керівництвом португальської збірної. Проте чи такі вже вони випадкові?

Якщо пильніше придивитися до гри португальців, то не можна не помітити, що їхні м'які технічні дії грішать тактичною одноманітністю. І якщо вже називати португальських футболістів „європейськими бразильцями", то робити це слід з певними застереженнями, адже тактичний арсенал заокеанських віртуозів куди різноманітніший. Ці вади у грі збірної Португалії проявилися і в Києві, і якщо б українці були точнішими в передачах і мали в своєму розпорядженні ширший вибір контратакуючих варіантів, доля гри могла б не висіти на волосині аж до самого її закінчення. Що ж, переможців, як мовиться, не судять. Збірна України заслуговує похвали за свіжість і волю до перемоги. Проте одному з тренерів команди — Йожефові Сабо, мабуть, не уникнути „судилища".

Перемога над португальцями, напевно, остаточно сплутала карти керівництву ФФУ у вирішенні кадрового тренерського питання. Можливо, дехто їй і не дуже радий. Але це не стосується широкого болільницького загалу, який уже добряче „зголоднів" за міжнародними успіхами наших футболістів.

Ігор МАКСИМІВ.

Єврокубки

ЕЙФОРІЯ — ЗДИВУВАННЯ — РОЗЧАРУВАННЯ

„Справи у колгоспі йшли погано. Ну, не те, щоб зовсім погано, іноді навіть досить добре, але з кожним роком усе гірше й гірше..." — ці рядки з нашумілого роману Володимира Войновича „Солдат Іван Чонкін", здається, можна з повним правом вжити для характеристики нинішнього стану нашого футбольного господарства. На сьогодні численні організаційні й кадрові зміни в керівництві, взаємні запевнення і клятви в порядності, чесності аж до прийняття безпрецедентного „Кодексу чесної гри", декларації щирих і чистих намірів вилилися в одне — оглушливий провал трьох наших клубів на міжнародній арені. Наче змовившись між собою, одесити, вінничани і кияни вже наприкінці вересня дружно позбавили усіх шанувальників футболу України зайвих хвилювань і переживань на трибунах та біля телевізійних екранів. Залишилася, правда, ще збірна України, на яку в цьому році чекають два відбіркові матчі першості світу з португальцями.

Саме до головної команди країни і прикута зараз наша увага, саме з нею пов'язані залишки наших надій на те, що місце у сьомому десятку футбольних держав, відведене збірній України рейтингом ФІФА, є все ж прикрим і, головне, тимчасовим непорозумінням. Хоча... біля керма національної команди стоять ті ж самі стратеги, які спільними зусиллями у чотирьох недавніх зустрічах проти „Ксамакса" та румунського „Націоналя" створили аж один забитий гол. Сподіватися на те, що, згідно з математичними законами, два мінуси дадуть один великий плюс, звичайно, можна, але... Краще не тішити себе ілюзіями і приготуватися до гіршого. Врешті-решт, у вмінні передбачати гірше і приготуватися до цього теж можна знайти певну втіху. Звичайно, вона мізерна у порівнянні з тією ейфорією, яка охопила широкий болільницький загал того по-весняному радісного дня, коли ми дізналися про рішення УЄФА зняти усі санкції з київського „Динамо". У своєму шаленому натхненні цей загал схильний був вважати безглузду дискваліфікацію чи не єдиним бар'єром на шляху до сяючих висот єврокубків. Амбіції вболівальників підігрівалися і бравурним тоном досить численних інтерв'ю, які давало керівництво клубу. Виграний в лютому у „стодолі" Кубок співдружності начебто створював сприятливий психологічний фон для подальшого поступу, а склад досвідчених виконавців, підсилений далеко не останніми гравцями з мінського „Динамо" та одеського „Чорноморця", робив претензії на європейське визнання начебто реальними. На шляху до тріумфу у лізі чемпіонів залишилося зробити одне — заручитися згодою віденського „Рапіда". Та, на наше з вами (і динамівців теж) глибоке здивування, австріяки чомусь не квапилися зі згодою, а навпаки — у матчі-відповіді в Києві влаштували нашому чемпіонові фірмовий розгром, якого він раніше не зазнавав (домашні поразки від „Барселони", „Баварії" та „Гамбурга" — зовсім інша річ, оскільки ці клуби дещо вищого калібру). Проте на цьому неприємності „Динамо" не завершилися. Як свідчить історія клубу, якщо сезон для нього починався з провалу, то затягувався він до кінця. Так було, приміром, у 1976 та 1987 роках. Але цим невдачам, як відомо, передували роки найвищого злету команди, яка робила справжній фурор у Європі і світі. Той же фурор, який зробили кияни восени 1995-го, був, як пригадуєте, дещо іншого плану... Причини несподіваних для всіх невдач динамівців, звичайно, потребують осмислення, проте одна з них лежить на поверхні. Маю на увазі низький загальний рівень нашого футболу. Те, що цей фактор має надзвичайно велике значення, зайвий раз засвідчує також і гра шотландського „Ренджерса" у Лізі чемпіонів. Благополучна країна із стабільним життєвим укладом і заспокійливим зеленим ландшафтом, по-справжньому „зірковий" склад (чого варті хоча б Гаскойн та Брайан Лаудруп), безперечне лідерство у національному чемпіонаті і повна безпорадність на міжнародній арені — усе це неминуче приводило до висновку, що заколисуючий ритм переконливих перемог у відбірковій першості породжує небезпечне самозаспокоєння, а разом з цим притуплює здатність напружити у потрібний момент сили.

Взагалі ж другий тур Ліги чемпіонів, за якою ми спостерігаємо з певною холодною беззастережністю, був не надто багатим на сенсації. Лише „Аякс" несподівано поступився у себе вдома швейцарському „Грасхопперсу". Схоже, що швейцарці вибрали своїми жертвами у цьому розиграші єврокубків не лише українські клуби. Решта ж зустрічей зайвий раз підтвердили: клас європейських гравців залишається недосяжним для суперників. „Мілан", „Ювентус", дортмундська „Боруссія", „Атлетико" переконливо дали зрозуміти відповідно „Русенборгу", „Фенербахче", „Стяуа" та „Відзеву", що клубний табель про ранги — річ доволі стабільна попри всі розмови про вирівнювання класу. Але нехай потилиці з приводу невдач у Лізі шкребуть румуни, поляки, турки, шведи... Для нас ця проблема зараз неактуальна. Принаймні, до наступного року. Хоча ми теж шкребемо потилиці...

Ігор ДУДА.

Шахи і шашки — улюблені ігри ба
газети цим іграм буде приділятися на
хрестях" вміщуватимуться розповіді
межами, матеріали з історії шахів і ша
композицій...
Усього й не перелічиш. Задумів у
передплатники і читачі, підкажете ни
Вести клуб погодилися знані не тіл
майстри спорту з шахів, неодноразо
міжнародних турнірів Роман Чемерис
призер багатьох національних змаган
Отож і в нашому клубі діятиме с
читачі — газеті".

ШАХИ

за редакцією кандидата у майстри спорту Романа ЧЕМЕРИСА

Відлуння Єревана-96

МОЛОДЕЦЬ ВАСИЛЮ

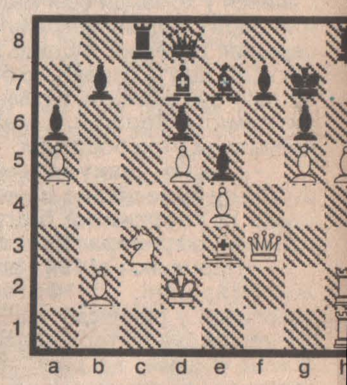

Нинішній рік надзвичайно насичений шаховими подіями. І все ж таки з-поміж них найважливіша — Всесвітня шахова олімпіада, яка тривала понад два тижні в столиці Вірменії — Єревані. В чоловічому турнірі взя участь 114 команд, у жіночому — 7

Блискуче виступила чоловіча збір України. Якщо в першій полови змагання (а воно проходило швейцарською системою в 14 тур нашим шахістам трохи не таланил то в другій вони набрали таких оберт що у загальному підсумку посіли дру місце. Команда нагороджена „сріблом У неї 35 очок. Першими стали росія — 38,5 очка, третіми — американці (очки).

Найважливіший вклад у здобут команди вніс наш земляк, а ни львів'янин, міжнародний гросмейсте що входить до світової суперелі Василь Іванчук. Лідер українськ шахістів набрав 8,5 очка з 11 можлив і виборов на першій дошці ма „бронзу".

Жіноча збірна навпаки — доб стартувала, але під кінець витримала жорсткої конкуренц Внаслідок — четверте місце (26,5 очка Та все ж це безперечний успіх. Ад хто попереду! У грузинок — 30 очок, китаянок і росіянок по 28.5 оч (додаткові показники виявили кращими у перших). Справжні бійців якості продемонстрували на шахістки, особливо молоді. Так, Оле Седіна (Київ) набрала 9,5 очка з можливих. До речі, понад десять ро

ТІЛЬКИ ФАКТИ

У Рибніку (Польща) відбулася перш Тернополянка Оля Калініна набрала 6 дівчаток 4-8 місця. В турнірі взяло учас СП „Волхонтет".

* * *

У Тернопільському шахово-шашковом шахів серед юнаків та дівчат 1977 рок участь 58 спортсменів. Кращими у св Віталій Назаревич, Лілія Барабан, Мико Ференц, Сергій Крисоватий. Головний с

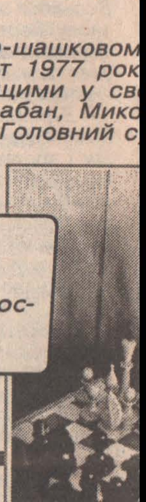

Оля КАЛІНІНА:
«Поки що ледве з-за дошки виглядаю, а підросту, то й тата обіграю».

Фото Богдана ПРИЙМАКА.

...тьох тернополян. Тому на сторінках нашої ...ежна увага. У клубі „На чорно-білих пере... ...о змагання на Тернопіллі й турніри за його ...ок, проводитимуться конкурси розв'язування

...дакції чимало. Сподіваємося, що й ви, наші ...у тем, запропонуєте цікаві ідеї.
...ки в нашому краї спортсмени — кандидат у ...ий чемпіон області, Тернополя, учасник ...та майстер спорту з шашок, переможець і ...Віктор Гнітецький.
...овний принцип преси: „Газета— читачам,

тому Олена була в Тернополі, коли тут проходив престижний турнір дівчат. Але про це — іншим разом.

Підсумовуючи виступ на Всесвітній олімпіаді обох команд, можна сміливо казати: „Молодці! Так тримати! До нових вершин!"

І на закінчення — фінал партії В.Іванчука (білі) з В.Топаловим (Болгарія). На діаграмі — становище після 33-го ходу чорних. Далі було: 34.Kpd3 Фс7 35.hg Фс4+ 36.Kpc2 fg 37.T:h8 T:h8 38.T:h8 Kp:h8 39.Фf7 Ca4+ 40. Kpd2 Фb4 41. Kpc1 — чорні здалися.

ШАШКИ

за редакцією майстра спорту Віктора ГНІТЕЦЬКОГО

В наступних випусках Клубу розпочнеться конкурс розв'язання шашкових композицій.

А поки що пропонуємо читачам «розминку» перед конкурсом.

1

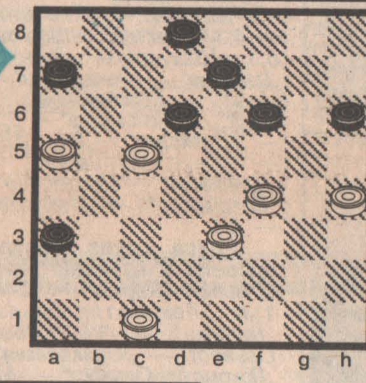

2

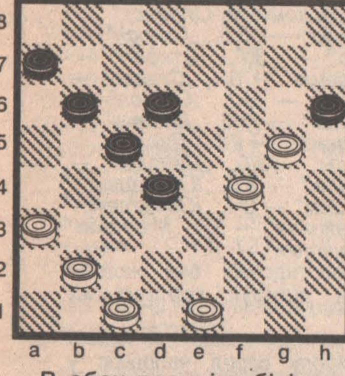

В обох позиціях білі починають і виграють.

...ь Європи з шахів серед дітей до 7 років. ...нок з дев'яти можливих і розділила серед ... майже 130 дітей. Спонсорувало поїздку Олі

...клубі „Авангард" відбулась першість області з ...нар. і молодших. Всього у змаганнях взяло ... вікових групах стали: Роксолана Насалик, ... Калінін Марта Рудик, Іван Барабан, Андрій ...дя змагань — Віблий Володимир Євстахович.

* * *

„Стара фортеця" — такий традиційний турнір проведено у Кам'янці-Подільському (Хмельницька область). Кандидат у майстри спорту Володимир Шаст з Тернополя посів тут перше місце серед юнаків. Інший наш земляк — Олександр В'ятчанинов був другим після Володимира.

Мабуть, нема такого спортсмена, який би не прагнув побувати на Олімпійських іграх. І не обов'язково для того, аби добитись там високих результатів (не кожному ж на п'єдесталі бути). Брати участь у цьому неповторному форумі — це вже вершина, яка підкоряється далеко не всім. Перед від'їздом до Атланти тернополянин Артур Дзигасов, пригадую, сказав: „Я все своє життя мріяв потрапити на Олімпіаду і якщо уже добився цього права, то боротимуся з усіх сил, аби гідно представляти на цих найпрестижніших змаганнях не лише Україну, а й рідний мені Тернопіль".

І він дотримав слова, хоча і залишився не зовсім задоволений своїм виступом. І це не дивно, бо мав усі підстави розраховувати на одне з призових місць. Але й шостий результат, без сумніву, — небувалий успіх для представника Тернопільщини на Олімпіаді в США. Зрештою, і в копилку української команди він зробив свій вагомий внесок. Згідно з неофіційним командним заліком (за основу береться нарахування очок за 1-6 місця) збірна України у підсумковій таблиці посіла 8-е місце, випередивши на 0,5 і 1 очко відповідно команди Куби та Південної Кореї. І, можливо, саме те залікове очко, яке завоював тернопільський атлет, дозволило нашій команді піднятися на одну сходинку вище в рейтинговій таблиці.

Зрештою, не про це йшла розмова з тернопільським борцем греко-римського стилю, майстром спорту міжнародного класу Артуром Дзигасовим. Зустрічі і розлуки, радість і розчарування, незабутні миттєвості і такі, котрі хочеться забути, немов жахливий сон. Усе це мало місце під час літньої Олімпіади в Атланті, учасником якої випало бути і нашому землякові.

АРТУР ДЗИГАСОВ:

„АТЛАНТА МЕНЕ ЗАЧАРУВАЛА І... РОЗЧАРУВАЛА"

— Ну, як я його...

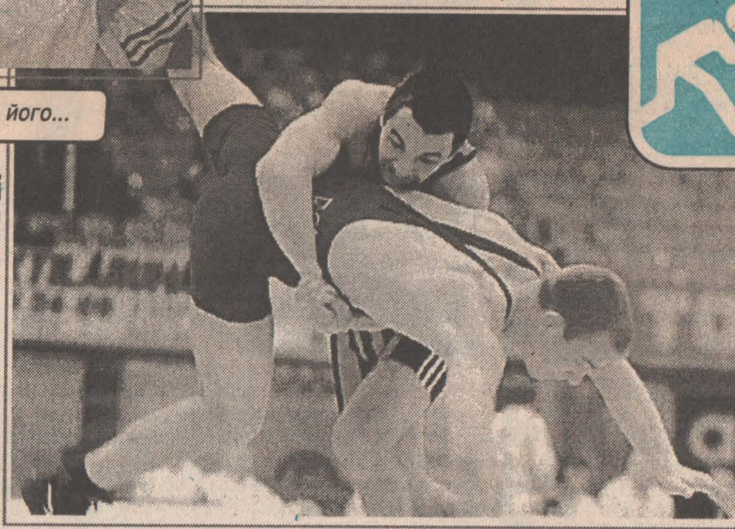

ДІАСПОРА НАМ ДУЖЕ ДОПОМОГЛА

— Коли, Артуре, по-справжньому прийшло до тебе відчуття, що ти їдеш на Олімпійські ігри?

— Ти знаєш, принаймні не тоді, коли на чемпіонаті Європи подолав необхідний кваліфікаційний бар'єр, і навіть не тоді, коли отримав офіційне повідомлення. Це відчуття прийшло у той день, коли нас з Києва проводжали до Атланти. Уявляєш, їде колона автобусів і вздовж дороги дуже багато людей. Таке враження, що всі мешканці столиці вийшли побажати нам успішних виступів. В усіх на обличчях усмішки, махають нам руками, щось намагаються сказати. Ось ця теплота, з якою нас проводжали на Олімпіаду, була не лише приємною для спортсменів, а зобов'язувала виступити на змаганнях якнайкраще.

— А як зустріла українських спортсменів Америка?

— Переліт був нелегким, більше тринадцяти годин добиралися, а потім ще в аеропорту довелося всі таможні перепони долати. Відбитки пальців, усі дані на кожного були введені в комп'ютер. Досить жорсткий контроль проходили усі без винятку, але процедура проводилася, як кажуть, делікатно і без образ. Зрештою, усі розуміли, що робиться все для нашої ж безпеки.

З аеропорту нас повезли в невелике містечко Карлтон, яке знаходиться за 70 кілометрів від Атланти. Тут представники української діаспори постаралися взяти всі проблеми на себе. Вони дуже нам допомогли і в організації нормального харчування, і в створенні необхідних умов для підготовки до майбутніх стартів. Взагалі ж люди готові були, як кажуть, із шкіри вилізти, аби догодити нам. Вони спеціально взяли відпустки і приїхали не лише з усіх куточків США, а й з Канади, Бразилії, інших країн, щоб підтримати українських спортсменів. Їх безмежна любов до всього, що пов'язане з Україною, просто вражає. Усе вони робили для нас безкоштовно і від щирого серця. Ми, звичайно, старалися віддячити їм, даруючи різні сувеніри, вимпели, значки. Для нас це були дрібнички, а вони дуже раділи, коли отримували якийсь подарунок з українською символікою. А найзаповітніша їх мрія — побувати в Україні. І розмовляли вони не російською чи англійською, а тільки українською мовою. З особливою симпатією чомусь ставилися до мене. Бачили, мабуть, що я мало схожий на українця, а розмовляю українською непогано. Довелося пояснювати, що мати моя народилася в Україні. Після цього вони вже не давали мені спокою, все пропонували поспілкуватися з ними.

А ЧЕРЕЗ ДВІ ГОДИНИ ПРОГРИМІВ ВИБУХ

— Яке враження справило на тебе олімпійське селище в Атланті?

— Ми переїхали туди за кілька днів до змагань. Мені не довелося бути на інших Олімпіадах, але спортсмени, які виступали в Барселоні і навіть у Сеулі, розповідали, що в Атланті все було організовано набагато гірше. Ми жили по вісім чоловік в одному блоці, де була одна на всіх кухня, а в кімнатах — ні телевізора, ні телефону. Ніхто собливо не стежив і за чистотою в приміщеннях. А вийдеш за огорожу території олімпійського селища — і обов'язково зустрінеш тутешніх бомжів, жебраків. Скрізь бруд. Не вельми приємна картина для міста, де проходили Олімпійські ігри. З Москви, пригадуєш, під час Олімпіади 1980 року заздалегідь виселили повій і злочинців, бездомних та інших підозрілих осіб. А тут якось на це не звертали уваги. Можливо, тому і здійснювалися терористичні акти, бо не було належного контролю.

— Українські команди знаходилися далеко від місця, де прогримів вибух, який забрав життя кількох чоловік і сотні поранив?

— Двома годинами раніше ми якраз були в тому приміщенні. Нам, олімпійцям, видавали там спеціальні спортивні атрибути. Коли дізналися про вибух, то аж моторошно стало. Через день вже у нас в їдальні зайшли і знешкодили бомбу. Добре, що хтось зателефонував і попередив про можливий теракт. Багато відомих олімпійців і гостей уже хотіли залишити Атланту. Їх ледве вмовили лише після того, як президент Клінтон заявив: бере всю відповідальність на себе і гарантує, що подібні факти більше не повторяться.

ОЛІМПІЙСЬКИЙ ВОГОНЬ — ЗА 300 ДОЛАРІВ

— Під час відкриття Олімпіади ніяких „сюрпризів" не сталося?

— Це дійство, мабуть, на все життя залишиться в пам'яті. Словами просто неможливо переповісти. Вся програма, правда, проходила якось невимушено, незакомплексовано. Скажімо, коли несли олімпійський вогонь, то кожен міг на якийсь відрізок часу купити собі факел. Заплатив 300 доларів і сто метрів твої. Тебе фотографують, журналісти інтерв'ю беруть. Ось такий бізнес організували і на цьому.

Ще один „сюрприз" стався вже під час запалювання головної чаші Олімпіади. Всі очікували, хто ж виконуватиме цю місію. Коли освітили так званий п'єдестал, призначений для цієї процедури, несподівано побачили відомого американського боксера Мухамеда Алі. Стоїть він і трясеться, не може вогонь запалити. Картина не дуже приваблива. Як йому довірили це робити, адже він зараз лікується. Можливо, також заплатив... Потім, під час змагань я ще кілька разів бачив і Мухамеда Алі, і Ван-Дама, і Лунгрена, й інших відомих спортсменів, кіноакторів, які заходили „підкріпитися" в нашу їдальню. І взагалі, ця Олімпіада була організована як розважальне шоу. Я уявляв собі завжди, що Олімпіада — це щось дуже серйозне. Хвилююче для всіх. Звичайно, від спортсменів кожен виступ вимагав максимальних затрат і сил, і нервів, а глядачі в основному сприймали змагання як видовище. Вони від душі веселилися, раділи життю. Мабуть, так і повинно бути в людей, які не перевантажені повсякденними турботами.

...І МАСЛО ТУРКОВІ НЕ ДОПОМОГЛО

— Тепер давай перейдемо безпосередньо до змагань. Стартові поєдинки Олімпіади для тебе виявилися вдалими...

— Під час жеребкування мені випало виступати під номером 13. Хоч я не відношу себе до людей забобонних, але чисто психологічно це мало певний вплив. Після цього не зовсім пощастило і на суперника в стартовому двобої. Є у нас таке неписане правило: якщо у першому поєдинкові тобі попадається слабший борець, то далі можна розраховувати на успіх. У моїй категорії було таких атлеть чотири — мексиканець, венесуелець, чех і ще один представник, не пригадую вже з якої країни. Надіявся, можливо, хтось з них мені дістанеться, а тут приходить тренер і повідомляє, що боротимуся з турецьким атлетом. Саме він у цьому році став чемпіоном Європи і взагалі вважався одним з фаворитів Олімпіади. Правда, я дуже серйозно настроївся на цей „бій" і виграв.

— Фортуна, як кажуть, була в цьому поєдинкові на твоєму боці чи, можливо, суперник виявився не у кращій формі?

— Не можу нічого сказати про фортуну, але суперник був налаштований на перемогу також дуже серйозно. Більш того, він навіть вдався до не зовсім чистих методів боротьби: намазав себе маслом перед тим, як вийти на килим.

— Але ж це не дозволяється правилами?

— Я сказав про це судді. Він витер його рушником, але в процесі боротьби жир знову виходить на поверхню тіла і тоді дуже важко здійснювати ефективні прийоми. Турок просто поставив собі за мету здобути перемогу, як кажуть, не гребуючи ніякими засобами. Я такими методами ніколи не користувався і вважаю їх недопустимими для спортсмена, який себе поважає. Та, як би там не було, мені вдалося провести два результативні прийоми і виграти з рахунком 3:0.

Далі „виходжу" на німецького спортсмена, який на чемпіонаті Європи фактично зупинив мене на шляху до призового місця. Поєдинок також був непростим, але я переміг — 2:1.

Ярослав МАРМАШ.

(Закінчення у наступному номері)

СКАНДАЛИ

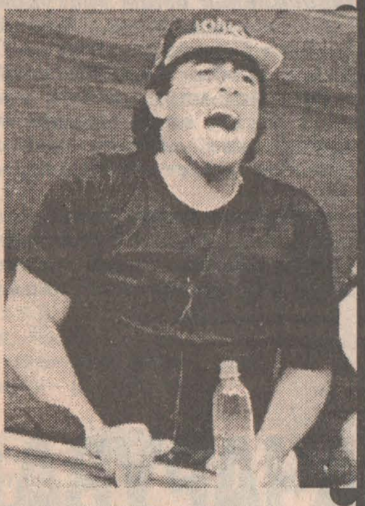

НІ КРОКУ БЕЗ СВАРКИ

Якщо ще не так давно про Дієго Марадону, який вважається кращим футболістом останнього десятиліття, в основному писали, як про неперевершеного віртуоза футбольного дійства, то останнім часом засоби масової інформації здебільшого повідомляють про чергові його скандали. Скільки вже було написано, скажімо, про його пристрасть до наркотиків. А недавно він і сам зізнався журналістам іспанської радіостанції „Кадена КОПС“, що „кожен наступний день я змушений починати з того, щоб втриматися від спокуси прийняти наркотик“.

Щоб позбутися лиха, Марадона, власне, і відправився в іспанське місто Аліканте — спеціально, щоб зустрітися з відомим наркологом. „Упевнений, що знайшов нарешті лікаря, який мені допоможе, — сказав футболіст після першого візиту. — Я щиро хочу остаточно вилікуватися заради дружини і дітей, яких дуже люблю“.

Марадона мав пройти досить тривалий курс лікування, але, на жаль, і на цей раз його терпіння надовго не вистачило. У готелі, де він жив, стався черговий скандал. Дієго повернувся в номер рано вранці, після чого між ним і невідомими особами почалися „розбори“, в результаті яких були пошкоджені п'ять стільців, стіл, вхідні двері, стеля і двері готельного ліфта... Коли все стихло, Марадона, як повідомив один з керівників готелю, погодився заплатити штраф за завдані збитки, незважаючи на те, що перебував у дуже збудженому стані. А пізно увечері Марадона, якому було явно не по собі, залишив іспанське місто.

ВОРОТАР-ОКУЛІСТ

Під час футбольного матчу воротар однієї з італійських команд Гроссо зауважив судді, що тому не завадило б придбати окуляри... і отримав „гірчичника“. Гроссо виправдовувався: він, мовляв, зовсім не хотів образити суддю, який недобачає, адже професія Гроссо — окуліст. Дисциплінарна комісія все ж наклала стягнення на футболіста, а суддя купив окуляри, рецепт на які виписав... Гроссо.

Візитка

У 1987 році при виробничо-торговому об'єднанні „Надзбруччя“ була створена одноіменна волейбольна команда. Уже через два роки вона стала чемпіоном Тернопільської області, а в 1991 — чемпіоном України серед команд колективів фізкультури і завоювала право виступати в І лізі першого національного чемпіонату України. Того ж 1992 року „Надзбруччя“ вибороло право грати у вищій лізі. У 1991 році був заснований професійний волейбольний клуб „Надзбруччя“. Президентом його став генеральний директор ОВТО „Надзбруччя“ Богдан Сусук. У 1992 р. здано в експлуатацію спортзал, сауну, басейн. У 1996 р. — більш сучасну споруду на 1 тисячу глядачів з хорошим залом і допоміжними приміщеннями на масиві „Сонячний“. У центрі Тернополя розпочато будівництво спорткомплексу з ігровим залом і трибунами на 3000 глядачів, готелем, рестораном тощо. Найкраще досягнення команди — 5 місце в чемпіонаті України 1992-93 рр. (тренер — Сергій Чернобай). З 1995 року головним тренером „Надзбруччя“ став Галій Кравчук, який працює у команді з дня її створення. При клубі є ще чоловіча волейбольна команда І ліги і в 1990 р. була створена дитячо-юнацька спортшкола.

ПОДОЛАЄШ ТРУДНОЩІ — БУДУТЬ ПЕРЕМОГИ

ЧЕМПІОНАТ УКРАЇНИ З ВОЛЕЙБОЛУ СЕРЕД ЧОЛОВІКІВ, ВИЩА ЛІГА (СЕЗОН 1995-96 рр.)

	Очки	Кількість виграних і програних партій
1. «Локомотив» (Харків)	39	57-20
2. «Шляховик» (Одеса)	39	54-25
3. «Азот» (Черкаси)	39	52-33
4. «Динамо» (Луганськ)	37	51-32
5. «Стирол» (Горлівка)	34	46-36
6. «Ремтехсільмаш» (Вінниця)	33	40-38
7. «Локомотив» (Київ)	32	40-41
8. «Юракадемія» (Харків)	31	37-46
9. «Маркохім» (Маріуполь)	30	32-52
10.«Надзбруччя» (Тернопіль)	29	34-50
11.«Шахтар» (Донецьк)	28	24-53
12.«Прибій» (Бердянськ)	25	19-61

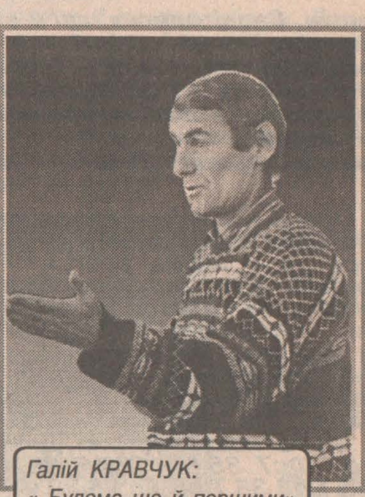

Галій КРАВЧУК: « Будемо ще й першими».

Посередині минулого сезону, коли „Надзбруччя“ ніяк не могло знайти своєї гри, як і спільної мови з головним тренером Сергієм Чернобаєм, постало питання про заміну керівництва командою. Тоді на цю посаду призначили двох людей: Галія Кравчука і Юрія Кравцова. Якийсь час вони працювали разом. Приглядалися до команди, команда — до них. Коли ж справа дійшла до виборів головного тренера, то спортсмени віддали перевагу Галію Порфирійовичу. Тоді він сказав хлопцям: „Не тіштеся. Поблажок не буде“.

А завдання справді потрібно було вирішувати складне — зберегти прописку у вищій лізі. Перед самісіньким початком минулого сезону два старожили команди, на яких робилася ставка і планувалася тактика, залишили Тернопіль. Олександр Курлапов поїхав грати у Францію, а Олександр Халдеєв — у Словакію. Вже без них „Надзбруччя“ на турнірі в Білорусі виглядало дуже блідо. В ході чемпіонату довелося підбирати виконавців, перебудовувати гру і сприймання її молодими гравцями. Дещо вдалося зробити, але команда проводила сезон з перепадами. Скажімо, у відмінному стилі виграла вдома 3:0 від лідера, харківського „Локомотива“, а поступалася згодом набагато слабшим суперникам.

У підсумку „Надзбруччя“ зайняло десяту сходинку в турнірній таблиці і мусіло разом з бердянським „Прибоєм“, донецьким „Шахтарем“ та маріупольським „Маркохімом“ грати в мікротурнірі за право залишитися у вищій лізі. Цей турнір теж провели невдало. Маріупольці та донеччани зберегли свою прописку у вищій лізі, Бердянський „Прибой“ перейшов у І лігу. Його місце зайняв луцький „Підшипник“. А тернополян знову чекала боротьба. Тільки виграш від команди І ліги з Сімферополя дозволяв залишитися серед найсильніших. Перших дві партії „Надзбруччя“ програло з „тріском“. Невдало, неврівноважено зіграв зв'язуючий Сергій Щавінський, не виправдав сподівань сильний гравець Олег Остапець. Головний тренер зібрав хлопців і повідомив своє неординарне рішення — на третю партію він забрав з майданчика „старожилів“ і виставив молодих хлопців 1977 року народження: Єгора Ноздріна, Олександра Косарєва, Романа Зварича, Сергія Накоскіна, Романа Козака і Андрія Щербу. Епізодично, але результативно, підключалися до гри Сергій Яремчук та Віталій Купрійчук. Третю партію, як і наступних дві, тернополяни виграли з великою перевагою. Галій Порфирійович вважає, що найбільше у такій напрузі допомогла психологічна рівновага. Кравчук — психолог, і з минулого сезону веде з волейболістами психотехнічні заняття.

Як же проходила підготовка до сезону цьогорічного, які зміни? Зараз у команді 12 чоловік. Прийшов лише Олег Ксєндзов з команди І ліги „Надзбруччя“. З 1 липня по 1 серпня в Одесі в пансіонаті „Тернопіль“ займалися загальнофізичними вправами, грали у пляжний волейбол. Згодом готувалися в Тернополі, де з 19 по 24 серпня провели турнір з участю 7 команд вищої української ліги та команди з Гродно. Четверо тернополян у складі молодіжної збірної України їздило в Ізраїль на фінал чемпіонату Європи. А з 17 по 21 вересня „Надзбруччя“ було на турнірі в м.Гродно. Крім місцевої команди, там зібралися національна, чоловіча збірна Білорусі, команди Прибалтики. Українські волейболісти показали непогану гру і посіли друге місце.

Новий сезон почався 23 вересня. Всі команди вищої ліги у першому турі були поділені на дві підгрупи. Перша змагалася в Одесі. Після місцевого „Шляховика“, „Надзбруччя“ поділило тут друге-третє місця з київським „Локомотивом“.

Ось результати матчів:

„Надзбруччя“ — „Ремтехсільмаш“ — 3:0, „Надзбруччя“ —„Шахтар“ — 3:1, „Надзбруччя“ — „Локомотив“ (Київ) — 3:1, „Надзбруччя“ — „Шляховик“ — 0:3, „Надзбруччя“ — „Азот“ — 1:3, „Шахтар“ — „Ремтехсільмаш“ — 0:3, „Шахтар“ —„Шляховик“ — 0:3, „Шахтар“ — „Азот“ — 2:3, „Шахтар“ —„Локомотив“ — 0:3. „Азот“ — „Ремтехсільмаш“ — 2:3, „Азот“ — „Локомотив“ — 0:3, „Азот“ — „Шляховик“ — 0:3, „Шляховик“ — „Ремтехсільмаш“ — 3:0, „Шляховик“ —„Локомотив“ — 3:0, „Локомотив“ — „Ремтехсільмаш“ — 3:1.

Друга група перший тур провела у Харкові: *„Локомотив-Ольвест“ (Харків) — „Стирол“ — 1:3, „Локомотив-Ольвест“ — „Динамо“ — 3:0, „Локомотив-Ольвест“ — „Юракадемія“ — 3:2, „Локомотив-Ольвест“ — „Маркохім“ —1:3, „Локомотив-Ольвест“ — „Підшипник“ — 3:0, „Стирол“ — “Динамо“ — 3:0, „Стирол“ — „Юракадемія“ — 3:1, „Стирол“ — „Маркохім“ — 3:1, „Стирол“ — „Підшипник“ — 3:0, „Динамо“ — „Юракадемія“ — 2:3, „Динамо“ — „Маркохім“ —3:0, „Динамо“ — „Підшипник“ — 3:0, „Юракадемія“ —“Маркохім“ — 3:1, „Юракадемія“ — „Підшипник“ — 3:0, „Маркохім“ — „Підшипник“ — 3:1.*

У цій підгрупі без жодної поразки лідирує горлівський „Стирол“.

Другий тур чемпіонату країни з волейболу серед чоловіків у вищій лізі відбудеться 24-27 жовтня у Луганську та Горлівці. Тернополяни виступатимуть у Луганську.

Галій Кравчук повідомив, що перед командою стоїть завдання увійти до вісімки найсильніших, оскільки саме стільки команд після трьох турів розігруватимуть місця з 1 по 8 за системою роз'їздів. Чотири найслабших команди гратимуть мікротурнір за право залишитися у вишій лізі. Віримо, що цього сезону така доля наших хлопців обмине.

Василь ТОМИН.

11 жовтня розпочався новий сезон у вищій лізі жіночого волейболу. Тернопілля представлене тут командою «Галичанка» Тернопільської академії народного господарства. Саме в залі цього навчального закладу з 11 по 13 жовтня зіграє свій перший тур підгрупа, у яку входять запорізька «Орбіта», євпаторійська «Кіркінітіда», білоцерківська «Рось» та «Галичанка». Результати туру, підсумки минулого сезону, докладнішу розповідь про «Галичанку» та інтерв'ю з її головним тренером — усе це в наступному номері газети «Гол плюс».

Три роки тому тернопільська волейбольна команда „Галичанка" їхала на турнір у Бельгію. Недалеко від німецького містечка Герборн її „Ікарус" поламався... Що робити? Лише транспортування до місця ремонту обійшлося б у 800 марок. А команда не мала жодної. Чого лише не передумали волейболістки і тренери за ту одну ніч, проведену в автобусі. Не сподівалися тільки на те, що чекало їх наступного дня. Дорожня поліція Герборна звернула увагу на нерухомий закордонний автобус і доповіла про це своєму шефові Зігфріду Клябунде. А той, довідавшись у чому справа, вирішив допомогти українським волейболісткам. На турнірі у Бельгії дехто із заздрістю приглядався до шикарного двоповерхового автобуса команди з провінційного Тернополя, в якого чомусь були німецькі номери. А тим часом у містечку Герборн привітний добрий чоловік з незмінною люлькою у зубах вирішував не проблеми дорожньої поліції, а проблеми волейбольної команди „Галичанка".

Недавно ми зустрілися з паном Зігфрідом Клябунде в Тернополі і мали розмову.

НІМЕЦЬ, ЩО ЗНАЄ ОДНЕ УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО — ЛЮЛЬКА

— Пане Зігфріде, чи багато клопоту ви ще мали з тим автобусом?

— Завдяки повідомленням у газетах і по радіо вдалося знайти фірму, яка взялася безкоштовно відремонтувати „Ікарус". Запчастина коштувала лише 70 марок, але ремонт тривав цілий тиждень. Шикарний автобус позичила фірма „Prommersberger". Наші люди радо відгукнулися на прохання допомогти.

— А чому ви особисто сприяли українським спортсменкам?

— Я сам раніше займався спортом. Грав у хокей, хокей з м'ячем. Та найбільше моє серце прихильне до спорту через футбол. Я багато років був членом футбольного любительського клубу „Герборн". А недавно став його президентом. Але не так, як у вас, а президентом без зарплати.

— Зараз ви ще займаєтеся спортом?

— Мені 55 років і я найстарший серед тих, хто грає у залі в хокей з м'ячем.

— А як до цього ставиться ваша сім'я?

— Дружини в мене немає. А сини Пауль і Лютц, яким 22 і 25 років, ходять зі мною у спортзал. Вони обоє вчаться на економістів.

— У волейбольному клубі „Галичанка" я бачив кубок з вашим зображенням. Як ви сприйняли організацію в Тернополі волейбольного турніру на вашу честь?

— Про кубок я знав раніше, коли з Тернополя написали листа і просили вислати фото. Було дуже приємно, що про мене не забули. А ще приємніше, коли на турнірі в Тернополі побачив два кубки, один з яких подарували мені. Мої сини від цього також були в захопленні.

— Як сподобався вам Тернопіль?

— Тернопіль — гарне місто, але тут дуже холодні готелі. Здивувало мене те, що у вашій відносно бідній країні є такі щирі, сердечні люди. Це я зрозумів від спілкування у ваших родинах.

— Ваш теперішній приїзд пов'язаний зі спортом чи з бізнесом?

— Я поліцейський, а в Німеччині посадовим особам заборонено займатися бізнесом. Тому я приїхав зі своїм товаришем Андреасом Кольбом. Я бачу хороші перспективи для бізнесу і для підтримки клубу „Галичанка", оскільки в Тернопільській академії народного господарства спорт і бізнес тісно співпрацюють.

— Чи важко на зарплату начальника німецької дорожньої поліції бути меценатом в українському спорті?

— (Посміхається) Просто в Україні спорт більше підтримує держава і менш вимогливі спортсмени. А в Німеччині все приватне. Навіть футбольний клуб, який я очолюю.

— Як поєднати спорт і люльку, з якою ви не розлучаєтеся ніколи?

— Чому, я розлучаюся з ними, бо в мене 7 люльок — для кожного дня. Я їх міняю, бо вони мусять правильно охолоджуватися.

— Ви жартівник?

— Не знаю. (Він встав і витягнув з-під себе берет). Ось мушу завше шапку класти під себе, щоб була тепліша.

— Днями вийде перший номер обласної спортивної газети. Що б ви їй побажали?

— Об'єктивності у висвітленні спорту і всього найкращого. А головне — вийти на солідний рівень.

Потім він узяв аркуш паперу і на моє прохання написав: **„З сердечним привітом з Герборна. Бажаю новій спортивній газеті всього доброго.**
Зігфрід Клябунде".

З ним та його перекладачем розмовляв Василь ТОМИН.

АТАКУЮТЬ ЮНІ „МАГІСТРИ"

14 жовтня 1994 року „Спортивна газета" видрукувала лаконічне повідомлення під рубрикою „Регбі". Ось його зміст: „Каунас. З оригінальним призом повернулися з цього литовського міста юні регбісти СК „Магістр" (Кременець). Команда 10-11-річних вихованців тренера В.Мельничука у міжнародному турнірі за Кубок відомого фахівця цієї гри каунасця В.Василенка перемогла всіх ровесників і посіла перше місце. А їхні старші товариші, котрим по 12-13 років, фінішували третіми".

Думаємо, читачам буде цікаво знати про те, як започаткував у древньому Кременці свою історію цей мужній вид спорту —регбі та що то за спортивний клуб „Магістр" і як він себе нині почуває? А для цього пропонуємо розмову з президентом клубу тренером Віктором Миколайовичем Мельничуком.

— Вікторе Миколайовичу, для початку кілька слів про себе.

— На другому курсі економічного факультету Львівського університету я буквально потрапив під спортивне зачарування завідуючого кафедрою І.К.Попеску, котрий свого часу грав у регбі за збірну Румунії, а тому й вирішив створити університетську команду. Ось так я й опинився у 17 років уперше сам на сам з цією мужньою і прекрасною грою, яка заполонила мене, напевне, назавжди. Уже наступного року ми вибороли III місце у першості України, а невдовзі мене, Михайла Ярему та Богдана Жука запросили до львівської команди „Сокіл", яка тоді брала участь у змаганнях на першість Союзу. Виступав я і за збірну у всесоюзних змаганнях серед молодіжних команд, де ми посіли третє місце, виборов звання кандидата в майстри спорту. Після закінчення університету деякий час працював в Івано-Франківську, а з 1984-го — у Кременці, де одразу ж почав збирати старшокласників, аби навчити їх грати у регбі.

Працюючи в апараті районної Ради, а потім деякий час головою райспорткомітету, мав змогу набридати начальству з пропозицією створити спортивний клуб. Голова Ради П.С.Пахольчук невдовзі підтримав мене, але з умовою: щоб це був лише регбійний напрямок. Правда, на основі такого собі напівгоспрозрахунку ми взяли під крило і футбол. Ось так я і Михайло Скиба фактично стали засновниками спортивного клубу, який нарекли „Магістр". У науці звання магістра — це високий титул, і ми теж прагнули до високої мети, до перемог.

Уже в першості України серед старших юнаків у 1988 році посіли почесне п'яте місце, полишивши позаду себе сильні і досвідчені команди Сум, Феодосії, інших міст. І якщо вважати, що загалом в Україні регбі, як правило, займаються у великих населених пунктах, обласних центрах, то поява регбістів з районного містечка викликала поперваx деяке здивування, а згодом (після переконливих перемог) і відповідну повагу.

— Знаємо, що у всі часи проведення змагань відповідного рівня підготовка команди, її матеріальна база потребували значних коштів. Як і за рахунок чого тримаєтеся „на плаву", звідки берете гроші для поїздок, приміром, на турніри за кордон?

— На перших порах якусь дещицю випрошували з позабюджетного рахунку, за що, до речі, змогли придбати форму і 10 м'ячів. Деякі суми перераховували сільськогосподарські підприємства. Але стабільних спонсорів як не мали, так і не маємо. Хіба що частіше інших допомагають агро-торгово-виробниче об'єднання „Явір" та шляхова ремонтно-будівельна дільниця, де керівниками В.П.Кравець та В.В.Драчук, за що їм щире спасибі. Деколи допомога надходить від давніх друзів-спортсменів зі Львова, які нині займаються підприємництвом. А взагалі-то щораз доводиться ходити з простягнутою рукою. Та й на організацію змагань удома потрібні чималі суми. Але вважаю, що заради того, аби побачити щастя в дитячих очах, варто побути й прохачем. Бо ж дітвора, крім того, що фізично загартовується, то ще й розширює кругозір, має змогу побачити світ, поспілкуватися і знайти друзів за кордоном. Назву лише кілька міст і міжнародних турнірів, в яких наші команди брали участь і були у числі переможців та призерів. Нас вітали і нагороджували у Каунасі, Бухаресті, на меморіалі Георге Цуцуляну, у польському Любліні.

— Скільки дітей займається в „Магістрі".

— Зараз у клубі тренується понад 100 хлопчаків, з яких сформовані команди в середньому по 20 чоловік. Це — старші юнаки (1978-79 р.н.), середні (1980-81 р.н.), молодші (1982-83 р.н.), діти (1984-85 р.н.), молодші діти (1986-87 р.н.). є також кілька груп і в дитячо-юнацькій спортивній школі, яких тренує Сергій Астахович Сабіров. Як не прикро, але команд з регбі в області більше нема.

20-22 вересня цього року у Кременці проходили змагання першості України з регбі серед молодших юнаків (1982-83 р.н.) та дітей (1984-85 р.н.). Чемпіонами серед юнаків стали спортсмени київського „Політехніка", а серед дітей — кременецького „Магістра". Серед них—Андрій Бондарчук, Олександр Стецюк, Богдан Дубчак, Дмитро Батовський, Іван Ханенко, Сергій Ковальчук, Віталій Кравчук, Іван Лукащук, Микола Дячук, Василь Сидорчук, Олександр Малахов і Михайло Кравченко.

Пішов у великий спорт і виступає за київський „Політехнік" Олександр Сабіров, він є також членом збірної команди кадетів України. У складі збірної України (1982-83 р.н.) виступав на фестивалі дитячого спорту в Данії учень п'ятої Кременецької школи Олексій Карташов.

— Що вам бачиться на спортивному горизонті, які проблеми турбують зараз?

— Готуємося до чергової першості України серед старших юнаків, яка проходитиме 20-24 жовтня у Харкові.

— А чи отримуєш зарплату?

— Так, — сміючись, каже Віктор. — У червні 1995 року отримав за жовтень 1994-го. А подеколи доходить до парадоксів: спонсорські внески обкладають податками до 20 відсотків. І виходить, що з однієї кишені дають і тут же в другу забирають. Але вірю, що з часом буде краще, мудрішою стане політика стосовно розвитку і підтримки спорту, і особливо — дитячого. А поки що регбі тримається на ентузіазмі фанатів, закоханих у цей чудовий спорт сильних духом маленьких і дорослих чоловіків.

Михайло БАЛИЦЬКИЙ,
Ігор ФАРИНА.

СМІШИНКИ

Молодий чоловік підходить до свого шефа і питає:

— Чи можу я відпроситися з роботи після обіду? Помер мій дядько і я повинен бути на його похороні...

Керівник дозволив.

Після обіду шеф їде на стадіон, де відбувається футбольний матч. Дуже дивується, коли бачить недалеко від себе підлеглого.

— Цікаво, а чому ви не на похороні свого дядька? — запитує з іронією.

— Зачекайте трохи, матч ще не закінчився, а він у ньому арбітр!

***

Піднявшись на гору і відсапавшись, скелелаз захоплено сказав своєму колезі:

— Глянь, яка прекрасна долина внизу під нами, який живописний пейзаж!

— Не розумію, якого біса ми лізли вгору, якщо внизу так гарно!

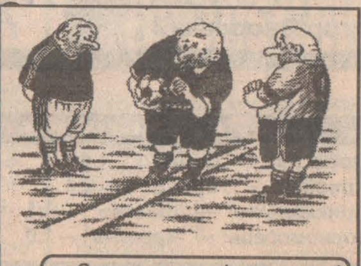

—Заведемо м'яча, щоб футболісти не спали...

Прокладаючи кабель на футбольному полі, робітники знайшли в землі дві вставні щелепи і суддівський свисток.

— Обережніше копайте, хлопці, — сказав бригадир, — може, ми відкопаємо весь скелет судді.

— Ну, це навряд. Решта його тіла, думаємо, все ж врятувалася втечею.

***

Власник скакового коня був незадоволений результатом останнього заїзду.

Він сердито запитав жокея:

— Ви що, не могли бігти швидше?

— Я б міг, але правила не дозволяють зіскакувати з коня.

***

Чемпіон світу з боксу разом з приятелем на своїй машині їхав містом. Раптом він зіткнувся з другою машиною, з якої вискочив водій і накинувся на нього з кулаками.

— Джо, чому ти не „відповів"? — пізніше запитав його приятель.

— Знаєш, такий самий випадок стався одного разу з Карузо, але той не заспівав шоферові жодної своєї опери.

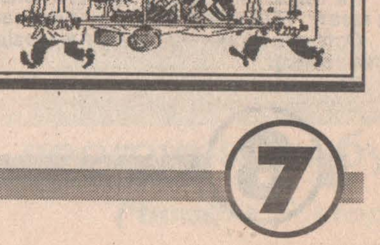

"НИВА" (Тернопіль) — "ПРИКАРПАТТЯ" (Івано-Франківськ)

"НИВА"

ВОРОТАРІ

№ Андрій Кураєв 1972
№ Святослав Сирота 1970
№ Юрій Никитенко 1974

ЗАХИСНИКИ

№ Ігор Біскуп 1960
№ Валентин Грегуль 1973
№ Олег Казмирчук 1968
№ Олег Мішенін 1974
№ Ігор Панкратьєв 1964

ПІВЗАХИСНИКИ

№ Сергій Богородиченко 1978
№ Таріел Капанадзе 1962
№ Роман Литовчак 1977
№ Віталій Рудницький 1964
№ Юрій Фокін 1966
№ Віктор Червоний 1966
№ Володимир Каретник 1972

НАПАДНИКИ

№ Михайло Дем'янчук 1971
№ Ігор Яворський 1959
№ Автанділ Капанадзе 1962
№ Андрій Шпак 1978

ГОЛОВНИЙ ТРЕНЕР
Ігор Яворський

ВИЩА ЛІГА
становище команд після 10 туру

	І	В	Н	П	М'ячі	Очки	Вдома	Виїзд
"Динамо"	10	7	1	2	23:7	22-8	9-3	13-5
"Чорноморець"	10	7	1	2	19:9	22-8	13-5	9-3
"Ворскла"	10	6	3	1	17:8	21-9	13-2	8-7
"Дніпро"	10	5	4	1	18:7	19-11	17-4	2-7
"Шахтар"	10	5	2	3	16:9	17-13	7-5	10-8
"Карпати"	10	5	2	3	13:8	17-13	9-6	8-7
"Зірка-Нібас"	10	5	1	4	9:14	16-14	9-6	7-8
"Металург"	10	4	3	3	13:10	15-15	11-7	4-8
"Нива" Т.	10	4	1	5	8:13	13-17	12-0	1-17
"Торпедо"	10	3	2	5	10:13	11-19	10-2	1-17
"ЦСКА"	10	3	2	5	8:11	11-19	10-8	1-11
"Таврія"	10	3	2	5	7:14	11-19	10-5	1-14
"Нива" В.	10	2	4	4	5:10	10-20	6-6	4-14
"Кривбас"	10	2	1	7	9:17	7-23	6-9	1-14
"Кремінь"	10	2	1	7	6:19	7-23	7-5	0-18
"Прикарпаття"	10	1	2	7	8:20	5-25	5-13	0-12

Судді: ____________________

Результат матчу ____________________

М'ячі забили ____________________

"ПРИКАРПАТТЯ"

ВОРОТАРІ

№ Сергій Сташко 1971
№ Володимир Марчук 1967

ЗАХИСНИКИ

№ Ярослав Ватаманюк 1963
№ Микола Зуєнко 1972
№ Ігор Карась 1971
№ Сергій Лихотворик 1967
№ Дмитро Мазур 1967
№ Руслан Мостовий 1974

ПІВЗАХИСНИКИ

№ Олег Грицай 1973
№ Сергій Євглевський 1969
№ Руслан Максим'юк 1974
№ Степан Матвіїв 1968
№ Андрій Зав'ялов 1971
№ Михайло Савка 1962
№ Сергій Романишин 1975

НАПАДНИКИ

№ Андрій Баранівський 1974
№ Єльшат Гусейнов 1976
№ Павло Іричук 1970
№ Олександр Микуляк 1976
№ Андрій Нестерук 1978
№ Сергій Турянський 1962

ГОЛОВНИЙ ТРЕНЕР
Віктор Колотов

Результати матчів 10 туру

1. "Ворскла" — "Динамо" — 4:3
2. "Кривбас — "Торпедо" — 2:1
3. "Прикарпаття" — "Шахтар" — 2:1
4. "Чорноморець" — "Кремінь" — 1:0
5. "Дніпро" — "Карпати" — 0:0
6. "ЦСКА" — "Таврія" — 2:1
7. "Металург" — "Зірка-Нібас" — 0:1
8. "Нива" Вц. — "Нива" Тр. — 0:0

В 11 турі зустрічаються

1. "Зірка-Нібас" — "Ворскла"	у вищій лізі не зустр.	
2. "Таврія" — "Металург"	+4 =3 -3	14:16
3. "Карпати" — "ЦСКА"	+0 =1 -1	2:3
4. "Кремінь" — "Дніпро"	+1 =1 -6	4:14
5. "Шахтар" — "Чорноморець"	+2 =2 -6	9:17
6. "Нива" Тр. — "Прикарпаття"	+3 =1 -2	11:7
7. "Торпедо" — "Нива" Вц.	+3 =1 -4	11:12
8. "Динамо" — "Кривбас"	+4 =3 -1	13:5

ПРИМІТКА: справа сумарні результати зустрічей за роки виступів в національних чемпіонатах України.

СПОРТ — "ЯБЛУЧКО"

Наша газета хотіла б у кожному номері друкувати прогнози на наступні футбольні матчі з участю тернопільської "Ниви". Хто братиме участь у прогнозуванні? Будемо намагатися розширювати коло шанувальників футболу. А для початку надаємо слово нашим колегам-журналістам, які в більшій чи меншій мірі причетні до спорту. Що чекає тих, хто вгадає результат? Звичайно, сюрприз: вони матимуть повне моральне право вимагати "пиво" чи "каву" від тих, хто результату не вгадав.

Отже, як зіграє "Нива" свій домашній матч з івано-франківським "Прикарпаттям"? Прогноз:

Микола Ротман, газета "Свобода" — 2:1,
Богдан Дікальчук, газета "Вільне життя" — 3:0,
Іван Гресько, TV-4, "Провінційні вісті" —............ 3:1,
Сергій Сінкевич, TV-4, "Провінційні вісті" — 1:0,
Олег Снітовський, TV-4, "Провінційні вісті" — 2:1,
Ігор Дуда, "Тернопільська газета" — 2:0,
Олег Клочак, газета "Тернопіль вечірній" — 3:0,
Вадим Дишкант, газета "Пан+пані" — 2:1,
Гордій Безкоровайний, газета "Селянська доля" — 2:0,
Богдан Бекесевич, облтелерадіокомітет — ....2:1.

До уваги футбольних провидців!

Пропонуємо відгадати результати ось цих зустрічей

12 тур	Прізвище та ініціали
1. "Ворскла" — "Кривбас"________	____________
2. "Прикарпаття" — "Торпедо"________	____________
3. "Чорноморець" — "Нива" Тр.________	Адреса
4. "Дніпро" — "Шахтар"________	____________
5. "ЦСКА" — "Кремінь"________	____________
6. "Металург" — "Карпати"________	____________
7. "Зірка-Нібас" — "Таврія"________	____________
8. "Нива" Вц. — "Динамо"________	____________

На трьох переможців чекають призи: футбольний м'яч та дві передплати на газету "ГОЛ плюс" на перше півріччя 1997 року.

Останній термін надсилання відповідей — п'ятниця, 18 жовтня (за поштовим штемпелем).

Наша адреса: м.Тернопіль: вул.Живова, 11, "ГОЛ плюс". Конкурс "Футбол".

ГОСТІ З ПРИКАРПАТТЯ

Розвиток спорту на Прикарпатті сягає в давнину. Ще у 1907 р. в другій польській гімназії м.Станіслава (так називався Івано-Франківськ до 1962 р.) було створено Товариство забав рухових (TZR) "Rewera", у якому був і футбол. Та лише у 1918 р. до прикарпатських футболістів прийшли перші перемоги над сильними суперниками зі Львова, Перемишля, Чернівців.

Протягом трьох років (1922-1924) "Rewera" виступала в класі "А". У 28 зустрічах команда лише один раз святкувала перемогу і в 1924 р. її перевели до класу "В".

Доречно згадати, що до другої світової війни футбольні клуби Львівського, Тернопільського та Станіславського воєводств були об'єднані в один Львівський футбольний округ, але у 1934 р. івано-франківці зуміли відокремитися і створити свій футбольний округ СГОСФ, чемпіон якого змагався за вихід до державної ліги.

Перші післявоєнні роки характерні для українських команд виступами у КФК на першість України. Лише восени 1955 р. після перемоги над севастопольською командою СКЧФ (0:2, 2:0, 2:0) у перехідних іграх станіславці завоювали путівку до ліги майстрів класу "Б" колишнього Союзу.

Протягом двох сезонів перебування в кл. "Б" прикарпатці з дебютанта перетворилися в грізного лідера. Лише підступні дії арбітрів фінальної пульки, яка проходила у Ташкенті в 1957 р. між командами "Адміралтієць" (Ленінград), ОБО (Тбілісі) та "Спартак" (Станіслав), не дозволили нашим сусідам завоювати єдину путівку до кл. "А" колишнього Союзу, у складі якого тоді змагалося лише 12 команд (від України "Динамо" і "Шахтар").

У 1969 р. після вражаючої серії із 32 матчів без поразок наші сусіди достроково завоювали звання чемпіона України, а після фінальної пульки і путівку... тепер уже в другу новостворену лігу класу "А". З 1973 року прикарпатці уже в першій лізі, де провели дев'ять сезонів.

У 1989 р. було створено ФК "Прикарпаття". Президентом клубу обрали Анатолія Ревуцького. Не маючи у своєму складі заїжджих зірок, команда у 1991 р. зуміла вибороти друге місце у 2 лізі і путівку до вищого ешелону національного чемпіонату України.

Отже, за часи виступів у командах майстрів Союзу прикарпатці зіграли 1473 матчі + 558 = 376 - 539, різниця м'ячів — 1680 : 1712. Найбільшого успіху івано-франківці добивалися в 1969 і 1972 роках, завойовуючи звання чемпіона України.

У національних чемпіонатах України команда провела: у першій лізі 80 матчів: + 44 = 21 - 15, м'ячі 134 : 68; у вищій лізі 95 матчів: + 26 = 24 - 45, м'ячі 104 : 138.

Наші сусіди нерівно проводять сезони у вищій лізі України. Після 11 місця, зайнятого у п'ятому чемпіонаті, команда втратила провідних гравців і тренерський склад.

На початку сезону івано-франківці оновили склад майже на 50 відсотків. Команду очолили добре знайомі тернопільським уболівальникам Борис Стрельцов та Семен Осіновський. Після дев'яти турів в активі "Прикарпаття" лише 2 очка, хоча виступає вона уже під керівництвом нового наставника Віктора Колотова.

Ігри команд Тернополя й Івано-Франківська завжди проходили в напруженій боротьбі. До 1972 р. перевага була на боці наших спортсменів, які 13 зустрічей вигравали, шість —програвали і п'ять разів розходилися мирно. "Нива" в офіційних матчах союзної та національної першості України зустрічалася з івано-франківцями 20 разів.

Для любителів статистики подаємо результати (справа — м'ячі "Прикарпаття"):

Роки	у Тернополі	в Івано-Франківську	Роки	у Тернополі	в Івано-Франківську
1983	0 : 1	1 : 3	1988	2 : 0	0 : 3
1984	2 : 0	1 : 2	1989	3 : 1	1 : 1
1985	1 : 0	1 : 0	1992	2 : 0	0 : 0
1986	0 : 0	0 : 0	1994-1995	3 : 0	2 : 3
1987	0 : 0	0 : 0	1995-1996	3 : 1	1 : 3
Усього : + 8 = 6 - 6.			М'ячі 23 : 18.		

М'ячі у складі "Ниви" забивали: П.Прядун — 4, І.Біскуп, В.Венгренович, Р.Мацюпа, В.Рудницький, І.Яворський — по 2, К.Антоненко, В.Грегуль, М.Дем'янчук, А.Капанадзе, В.Недоростков, І.Сушко, Т.Фасахов, О.Ящук — по одному.

У "Прикарпаття": П.Іричук — 3, В.Цимбал — 2, Р.Григорчук, Б.Дебенко, В.Ковальчук, Ю.Костишин, І.Мельничук, С.Пташник, М.Пристайко, В.Ступар, А.Редушко, М.Савка, І.Юрченко — по одному.

Автоголи: М.Савка ("Прикарпаття") та В.Жуков ("Нива").

Левко ЛЕГКИЙ.